

[Strøm.]

Bekæmpelse at støtte Kommunerne i deres Bestræbelser for at skaffe de arbejdsløse Beskæftigelse. Man gjorde det ved, at en Del af Kommunernes ekstra Udgifter til de arbejdsløses Beskæftigelse gik ind i den mellemkommunale Refusion. Der fremkom under Lovforslagets Behandling sidste Aar saadanne Oplysninger for Udvalget, at man allerede da fra et Flertal i Udvalget ønskede Ændringer foretaget i Lovforslaget, Ændringer, der var beregnet paa at gøre Loven mere brugbar, men dette hindrede det da bestaaende Landstingsflertal, og Loven blev forlænget uændret. Det er det samme, som Mindretallet i Landstinget ønsker i denne Omgang, idet man afviser de Ændringer, som Ministeren har ment det rigtigt at foretage i Forhold til den gældende Lov.

Jeg bedømmer nu disse Ændringer saaledes, at de, naar de vedtages, vil gøre Loven mere brugbar i Kommunerne, og jeg takker Socialministeren for disse Ændringer, der i store Træk dækker de Tanker, som Flertallet i Folketingsudvalget gjorde gældende allerede sidste Aar. Loven har i sin nuværende Skikkelse ikke virket tilstrækkeligt animerende for Kommunerne til Igangsættelse af mindre Nødhjælpsarbejder. Af Bemærkningerne til Lovforslaget kan man se, selv om Oplysningerne ikke giver noget helt sikkert Sammenligningsgrundlag, at Loven har været benyttet i mindre Udstrækning i indværende Regnskabsaar end i Regnskabsaaret 1935—36. Da det maa være vor Opgave at skabe en Lov, der kan virke efter Hensigten, at skaffe de arbejdsløse Beskæftigelse fremfor at yde dem Understøttelse, og da den nugældende Lov ikke i tilstrækkelig Grad animerer Kommunerne hertil, er det da rimeligt, at der foretages Ændringer som af Socialministeren foreslaaet, og jeg kan ikke forstaa, at nogen her paa Rigsdagen modsætter sig dette.

Jeg har den Opfattelse, at Forhøjelsen af Refusionsbeløbet, hvorefter der saavel i Landkommunerne som i den øvrige Del af Landet kan anvendes 50 Øre pr. Time saavel for Forsørgere som ikke-Forsørgere, dog at Refusionen normalt ikke kan overstige 50 pCt. af Lønnen, vil have en gavnlig Virkning og skaffe en større Udnyttelse af Loven, i Særdeleshed i Landkommunerne. Det har da i øvrigt ogsaa nogle af de Amtsnævn, der arbejder med Lovens Administration, henledt Opmærksomheden paa.

Men foruden Lovens Hensigt, at komme Kommunerne til Hjælp i deres Bestræbelser for at skaffe de arbejdsløse Beskæftigelse,

var det ogsaa Hensigten at skaffe de arbejdsløse, som faar denne Beskæftigelse, noget lysere Levebetingelser. De Udvalg, der har arbejdet med Loven før, var enige om, at de arbejdsløse, der kom i Beskæftigelse, selvfølgelig skulde have en Fordel fremfor at gaa for Understøttelse. Bestemmelser herom er da ogsaa indført i Loven, men i Bemærkningerne til Lovforslaget ser jeg, at der af nogle Kommuner har været udbetalt Timelønninger paa 50 Øre og derunder og Ugelønninger paa 15 Kr. og derunder.

Vi kan vist alle være enige om, at med slige Lønninger har det ikke været gunstige Levebetingelser for de arbejdsløse, der har faaet Beskæftigelse i Henhold til Loven. Jeg erindrer om, at det er Arbejdere, der har opbrugt deres vedtægtsmæssige Understøttelse fra deres Arbejdsløsheds-kasser, og som er henvist til at søge Hjælp hos Kommunen, hvis de ikke fik anvist Arbejde, eller som inden for den nærmeste Tid vilde være henvist til at søge saadan Hjælp — altsaa Arbejdere med en længere Arbejdsløshedsperiode forud for det Arbejde, der ved Kommunens Hjælp igangsættes af den i Loven nævnte Art, Arbejdere, der vel kunde vente, at Arbejdet vilde give dem Mulighed for lidt Forbedringer i deres Hjem, noget lysere Kaar for dem selv, deres Hustru og deres Børn.

Jeg gentager: Lønninger paa 50 Øre i Timen og 15 Kr. om Ugen, ja, derunder, kan ikke skaffe dette. Derfor hilser jeg med Glæde de Bestemmelser i Lovforslaget, der umuliggør en saadan Behandling af de arbejdsløse — jeg tænker her paa § 1, Stk. 5, hvorefter den ved § 12 i det lige vedtagne Forslag om Ændringer i Arbejdsløshedsloven foreslaaede Ændring i Arbejdsløshedslovens § 17, Stk. 2, bliver gældende. Paragraffen indeholder Bestemmelser om, at en Arbejder ikke er forpligtet til at paatage sig Arbejde under den overenskomstmæssige Betaling, dog med Hensyntagen til § 1, Stk. 2, i Loven om mellemkommunal Refusion.

Det er ogsaa med Tilfredshed mit Parti ser Bestemmelsen om, at det i Henhold til Loven nedsatte Nævn suppleres med en Arbejdsgiver- og en Arbejderrepræsentant. Derved maa vi regne med, at den bedst mulige Sagkundskab paa de Omraader, Loven omhandler, er til Stede, ogsaa med Hensyn til Arbejdstid, Arbejdslønninger o. s. v.

Ordningens Gyldighed er foreslaaet til 1. April 1938. Vi kan sikkert regne med, at Loven om Beskæftigelse af arbejdsløse vil blive vedtaget i Landstinget. Saavel i det